

Arrest

nr. 91 951 van 22 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X X, op 14 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2012 tot weigering tot in overweging-name van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 15 juni 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 10 oktober 2011 resulteerde in beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekers op 10 november 2011 tegen deze beslissingen werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot de arresten met nummers 74 572 en 74 573 van 2 februari 2012, waarbij verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoekers dienden op 16 november 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 6 januari 2012 onontvankelijk verklaard.

1.3. Verzoekers dienden op 23 maart 2012 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 4 april 2012 onontvankelijk verklaard. Op 14 mei 2012 dienden verzoekers tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnummer 97 021).

1.4. Verzoekers dienden op 16 april 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 18 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekster een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlagen 13quater). Deze vormen de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

- beslissing ten aanzien van verzoeker:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2000;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten D. A. (...)

geboren te Volgograd , op (in) 04.09.1981

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft Ingediend op 16704/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 15 juni 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 6 juli 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 oktober 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 2 februari 2012 het beroep verwierp. Overwegende dat de betrokkene op 16 april 2012 een tweede asielaanvraag indiende

waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij de getuigenverklaringen van drie personen naar voren brengt die zijn ontvoering getuigen waarbij opgemerkt moet worden dat verklaringen van privépersonen geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat de betrokkene dergelijke getuigenissen reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de

betrokkene een oproep dd. 06/12/2011 om zich aan te bieden op 20/12/2012 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag» dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn

eerste asielaanvraag meerdere oproepen naar voren bracht, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkens desondanks definitief negatief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 02/02/2012. Overwegende dat de betrokkene een attest van een

mensenrechtenorganisatie dd. 14/11/2011 en een attest van een mensenrechtenorganisatie dd. 17/11/2011 met vertaling naar het Frans naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste

asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van verzending waarin de documenten verstuurd zouden zijn naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een attest van verzending enkel is wat het is, een attest dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd.

Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een medisch attest van, zijn psychologe Barbara Santana naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève» dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van

zijn eerste asielaanvraag attesten van deze psychologe naar voren bracht. Overwegende dat de betrokkene een attest van een dokter in het Russisch naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk medisch attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de

behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat do betrokkene een kaart uit Rusland en een militair boekje naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat

de betrokkene een binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van zijn vrouw, een geboorteakte

van een kind geboren op 23/04/2005 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene twee geboorteattesten van kinderen geboren in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op de getuigenverklaringen van drie personen, een oproep en attesten van mensenrechtenorganisaties waarbij opgemerkt moet worden dat op deze documenten hierboven reeds werd ingegaan, dat in de brief van de advocaat van de betrokkene Ingegaan wordt op diverse rapporten van situaties in Rusland waarbij opgemerkt moet worden dat dit gebeurt zonder datumvermelding, dat de advocaat van de betrokkene dan ook geen enkel bewijs naar voren brengt dat het niet naar voren gebracht had kunnen worden tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag van de betrokkene, dat de Belgische asielinstanties niet enkel de vluchtelingenstatus weigerden aan de betrokkene, dat ze ook de subsidiaire bescherming weigerden aan de betrokkene, dat deze weigering uitgebreid werd gemotiveerd, dat de brief van de advocaat van de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald In artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 12/02/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

- beslissing ten aanzien van verzoekster en haar kinderen:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten R. F. (...)

geboren te Urus-Martan , op (in) 26.11.1982

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 16/04/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 15 juni 2009 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 6 juli 2009 word overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 oktober 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 2 februari 2012 het beroep verwierp. Overwegende dat de betrokkene op 16 april 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene de getuigenverklaringen van drie personen naar voren brengt die de ontvoering van haar man getuigen waarbij opgemerkt moet worden dat verklaringen van privépersonen geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat de betrokkene dergelijke getuigenissen reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een oproep voor haar man dd. 06/12/2011 om zich aan te bieden op 20/12/2012 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag meerdere oproepen voor haar man naar voren bracht, dat da eerste asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 02/02/2012. Overwegende dat de betrokkene een attest van een mensenrechtenorganisatie dd. 14/11/2011 en een attest van een mensenrechtenorganisatie dd.

17/11/2011 met vertaling naar het Frans naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van verzending waarin de documenten verstuurd zouden zijn naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een attest van verzending enkel is wat het is, een attest dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene een medisch attest van een psychologe Barbara Santana naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag attesten van deze psychologe naar voren bracht Overwegende dat de betrokkene een attest van een dokter in het Russisch naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk medisch attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkens een kaart uit Rusland van haar man en een militair boekje van haar man naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van haar man, een geboorteakte van een kind geboren op 23/04/2005 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, Overwegende dat de betrokkene twee geboorteattesten van kinderen geboren in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een brief van haar advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op de getuigenverklaringen van drie personen, een oproep en attesten van mensenrechtenorganisaties waarbij opgemerkt moet worden dat op deze documenten hierboven reeds werd ingegaan, dat in de brief van de advocaat van de betrokkene ingegaan wordt op diverse rapporten van situaties in Rusland waarbij opgemerkt moet worden dat dit gebeurt zonder datumvermelding, dat de advocaat van de betrokkene dan ook geen enkel bewijs naar voren brengt dat het niet naar voren gebracht had kunnen worden tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag van de betrokkene, dat de Belgische asielinstanties niet enkel de vluchtelingenstatus weigerden aan de betrokkene, dat ze ook de subsidiaire bescherming weigerden aan de betrokkene» dat deze weigering uitgebreid werd gemotiveerd, dat de brief van de advocaat van de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 11 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 12/02/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de “Schending van artikel 3, 6 en 13 EVRM en artikel 1 van de Conventie van Genève; schending van artikel 51/8 Vreemdelingenwet; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

Na weergave van de motivering van de eerste bestreden beslissing, betogen verzoekers als volgt:

“1. Wat de onmogelijkheid betreft om de stukken tijdens de eerste asielaanvraag naar voren te brengen: Volgens verwerende partij heeft eerste verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren gebracht, omdat al deze elementen tijdens de eerste asielaanvraag naar voren hadden kunnen worden gebracht.

Artikel 51/8 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning

aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens hebben betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.)

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij (de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld. "

Eerste verzoeker heeft in het kader van zijn tweede asielaanvraag volgende stukken neergelegd:

- getuigenverklaring van de Heer I. S.-K. K. (...) en kopie van zijn paspoort, buur van de familie, die de ontvoering van de Heer D. (...) heeft gezien;
- getuigenverklaring van Mevrouw M. T. V. (...) en kopie van haar paspoort, buur van de familie, die de ontvoering van de Heer D. (...) heeft gezien;
- getuigenverklaring van Mevrouw K. K. (...) en kopie van haar paspoort, buur van de familie, die de ontvoering van de Heer D. (...) heeft gezien;
- oproepingsbrief van het Departement Binnenlandse Zaken dd. 06.12.2011;
- attest van een regionale organisatie voor de rechten van de mens "MEMORIAL" betreffende het dossier van de Heer D. (...) dd. 14.11.2011 ;
- attest van het "Comité Granzhdanskoïe codeïstie", regionale organisatie voor hulp aan vluchtelingen dd. 17.11.2011;
- DHL enveloppe;
- medisch attest van zijn psychologe;
- binnenlandse paspoorten van de hele familie;
- de geboorteaktes van de laatste twee kinderen.

Alle stukken werden officieel naar het Frans vertaald.

De stukken bevestigen duidelijk het asielrelaas van eerste verzoeker, in het bijzonder de attesten van de organisatie Memorial en het Comité voor hulp aan vluchtelingen.

Volgens het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kon eerste verzoeker immers geen bewijs brengen omtrent de identiteit van de familielid aan wie hij onderdak heeft gegeven.

Het attest dd. 14 november 2011 van de van de organisatie "Anxiété de la mère", bevestigt echter duidelijk dat de zoon van de nicht (Mijnheer S. (...)) van eerste verzoeker ontvoerd werd en dat de moeder van de betrokkene vandaag nog steeds niet weet waar haar zoon is.

Het attest dd. 17 november 2011, ondertekend door Mevrouw S. G. (...), directrice van de mensenrechtenorganisatie "Memorial" besluit door te stellen dat:

(...) Nous estimons que la vie de D. (...) est menacée aux vues de nombreuses perquisitions et de la pression exercée sur ses proches par les forces de l'ordre dans le but de le localiser, puisqu'il est témoin direct d'un cas de violation des droits de l'Homme et de l'enlèvement par ces mêmes forces d'Atouïev Chamkhan Idrisovitch, qui jusqu'à ce jour n'a pas été localisé et donc le sort reste inconnu . »

Volgens verwerende partij had eerste verzoeker al deze stukken tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voren kunnen brengen waardoor er geen sprake is van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

De DHL enveloppe in de welke alle stukken naar verzoekers werden verstuurd, is gedateerd van 17 januari 2012. Verzoekers kregen de stukken thuis op 23 januari 2012.

Dit werd ook vermeldt in de begeleidende brief wanneer verzoekers een twee keer asiel hebben aangevraagd (stuk 4).

Diezelfde dag vond de zitting plaats voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 3).

Verzoekers gingen met hun stukken, die echter nog niet officieel vertaald waren, naar de zitting.

Aangezien het beroep van de vorige raadsman onontvankelijk werd verklaard en het verzoek om gehoord te worden eveneens werd afgewezen, is de vorige raadsman van verzoekers niet naar de zitting van 23 januari 2012 gekomen (stuk 3).

De nieuwe stukken van verzoekers werden eveneens niet in ontvangst genomen.

Bijgevolg is het manifest onredelijk om te stellen dat verzoekers de nieuwe stukken reeds tijdens de behandeling van hun eerste asielaanvraag naar voren hadden kunnen brengen.

Verzoekers hebben de stukken pas per post op 23 januari 2012 verkregen en ze hebben deze niet ter zitting kunnen voorleggen omdat hun raadsman niet aanwezig daar het verzoek om gehoord te worden werd afgewezen.

Verzoekers hadden met andere woorden geen andere keuze dan een nieuwe asielaanvraag in te dienen gelet op de belangrijke bewijselementen die ze hebben verkregen.

Er mag immers niet uit het oog worden verloren dat de oorspronkelijke negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, geen beschermingsstatus heeft toegekend omdat verzoekers geen enkel document konden voorleggen betreffende hun asielrelaas.

Dit is vandaag de dag niet meer het geval.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissingen geen melding maken van het feit dat verzoekers de nieuwe documenten pas op 23 januari 2012 hebben verkregen terwijl dit werd aangehaald in de brief van de raadvrouw van verzoekers, zijn de bestreden beslissingen in strijd met de formele motiveringsplicht.

Immers, de motivering van de bestreden beslissingen laten verzoekers niet toe te begrijpen waarom verwerende partij de mening is toegedaan dat de stukken tijdens de eerste asielaanvraag naar voren hadden kunnen worden gebracht, terwijl ze pas op 23 januari 2012 door verzoekers in ontvangst zijn genomen.

Bovendien wist verwerende partij dat verzoekers de nieuwe stukken pas op 23 januari 2012 hebben verkregen aangezien dit in de brief van de raadvrouw ter attentie van verwerende partij werd vermeldt.

Verwerende partij heeft echter volledig nagelaten om rekening te houden met dit belangrijk element en heeft de bestreden beslissingen dan ook op dit punt niet gemotiveerd.

Hieromtrent, verwijzen verzoekers naar een arrest van Uw Raad:

"3.1. Sur le moyen unique, en ses deux branches réunies, le Conseil rappelle que lorsqu'il fait application de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980, le ministre ou son délégué doit se prononcer sur l'absence d'éléments nouveaux invoqués par l'étranger à l'appui d'une nouvelle demande d'asile, pour décider de ne pas la prendre en considération, lesdits éléments nouveaux devant avoir trait à des faits ou à des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure d'asile précédente ou apporter une preuve nouvelle de faits ou de situations antérieurs, à condition qu'il s'agisse d'éléments que l'étranger n'était pas en mesure de fournir à l'appui de sa demande d'asile précédente. L'examen d'une deuxième demande d'asile par la partie défenderesse, sur la base de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980, se limite à l'examen du caractère nouveau ou non des éléments produits à l'appui de cette nouvelle demande d'asile.

L'autorité administrative doit également, pour respecter son obligation de motivation formelle, indiquer dans la décision, les motifs pour lesquels elle considère que les éléments présentés dans le cadre de la nouvelle demande d'asile ne sont pas des éléments nouveaux au sens de la disposition précitée.

En l'espèce, il ressort de l'examen du dossier administratif que le requérant a produit, à l'appui de sa deuxième demande d'asile, l'original de sa carte d'identité guinéenne émise le 8 juillet 2007 mais dont il explique notamment, dans une déclaration écrite du 29 mars 2011, qu'il a réceptionné ce document en février 2011 par l'intermédiaire de sa mère via une connaissance résidant en France.

En se bornant à exposer relativement à ce document qu'étant émis le 8 juillet 2007, alors que la première demande d'asile date du 22 février 2008, il « est un élément antérieur à l'introduction de sa première demande d'asile dont il aurait pu faire mention à l'époque dernière phase de la procédure d'asile précédente. Rien ne l'empêchait d'invoquer cet élément dès cette première procédure d'asile », la partie défenderesse n'a pas adopté une motivation permettant de comprendre sa décision au regard des éléments de la cause. Plus précisément, cette motivation ne rencontre pas les explications de la partie requérante, tenant à son entrée en possession dudit document en février 2011, avancées aux fins de justifier qu'il lui était impossible de le produire lors de sa précédente demande d'asile. Partant, l'acte attaqué n'est pas valablement motivé au regard de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980. »

Voorts, zijn de bestreden beslissingen in strijd met het redelijkheidsbeginsel wanneer ze stellen dat verzoekers de nieuwe stukken tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voren hadden kunnen brengen.

Immers, als openbare dienst dient verwerende partij bij het nemen van beslissingen op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren tussen alle in het geding zijnde belangen.

Het redelijkheidsbeginsel laat niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar het oordeel van verwerende partij onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt bijgevolg het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Door te stellen dat verzoekers de nieuwe stukken hadden kunnen voorleggen tijdens de eerste asielaanvraag, terwijl verzoekers de documenten pas op 23 januari 2012 per post hebben verkregen en dat hun advocaat niet aanwezig was op de zitting voor Uw Raad die dezelfde dag plaatsvond, gaat verwerende partij tegen alle redelijkheid in.

De bestreden beslissingen dienen op grond van deze redenen te worden vernietigd.

Tenslotte, dient rekening te worden gehouden met artikel 1 van de Conventie van Genève.

Een asielaanvraag weigeren omwille van het enkele feit dat de betrokkenen hun bewijsstukken pas in een latere fase hebben verkregen, is manifest onredelijk en in strijd met artikel 1 van de Conventie van Genève.

Immers, hoewel asielzoekers de bewijslast dragen in de asielprocedure en alles in de hand moeten stellen om zo veel mogelijk bewijselementen voor te brengen, stelt de UNHCR duidelijk dat: "In view of the particularities of a refugee's situation, the adjudicator shares the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts."

Eisen van een asielzoeker dat hij, van zodra hij asiel aanvraagt, dit is onmiddellijk na zijn land te hebben gevlucht, alle bewijsstukken zou neerleggen, komt erop neer een voorwaarde toe te voegen aan de wet en een aan asielzoekers ongunstigere voorwaarden op te leggen dan hetgeen waartoe België zich heeft verbonden door de Conventie van Genève op 22 juli 1953 te ondertekenen.

Door te stellen dat verzoekers hun stukken tijdens de eerste asielaanvraag hadden kunnen voorleggen en geen rekening te houden met de redenen waarom ze deze stukken pas nadien hebben kunnen voorleggen, terwijl deze stukken van cruciaal belang zijn voor hun asielaanvraag, heeft verwerende partij een beslissing genomen die manifest onredelijk is en in strijd met artikel 1 van de Conventie van Genève.

Om deze redenen dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partijen ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissingen moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

2.3. Uit het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekers volgende stukken hebben bijgebracht bij hun tweede asielaanvraag:

- getuigenverklaring van de heer I. S.-K. K. en kopie van zijn paspoort, buur van de familie, die de ontvoering van de heer D. heeft gezien d.d. 12/12/2011;
- getuigenverklaring van mevrouw M. T. V. en kopie van haar paspoort, buur van de familie, die de ontvoering van de heer D. heeft gezien d.d. 15/12/2011;
- getuigenverklaring van mevrouw K. K. en kopie van haar paspoort, buur van de familie, die de ontvoering van de heer D. heeft gezien d.d. 10/12/2011;
- oproepingsbrief van het Departement Binnenlandse Zaken dd. 06.12.2011;
- attest van een regionale organisatie voor de rechten van de mens "MEMORIAL" betreffende het dossier van de heer D. d.d. 14.11.2011 ;
- attest van het "Comité Granzhdanskoïe codeïstie", regionale organisatie voor hulp aan vluchtelingen dd. 17.11.2011;
- DHL enveloppe;
- medisch attest van psychologe;
- binnenlandse paspoorten van de hele familie;
- de geboorteaktes van de laatste twee kinderen.

2.4. Verzoekers spitsen in hun verzoekschrift de aandacht op de beoordeling door de verwerende partij van het door hen overgemaakte attest van een regionale organisatie voor de rechten van de mens "MEMORIAL" betreffende het dossier van de heer D. van 14 november 2011 en het attest van het "Comité Granzhdanskoïe codeïstie", regionale organisatie voor hulp aan vluchtelingen van 17 november 2011. De bestreden beslissingen stellen dat deze attesten reeds naar voren konden worden gebracht tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag. Verzoekers betogen dat de motivering van de bestreden beslissingen hen niet toelaat te begrijpen waarom verwerende partij de mening is toegedaan dat deze stukken tijdens de eerste asielaanvraag naar voren hadden kunnen worden gebracht, daar waar zij de documenten pas op 23 januari 2012 verkregen hebben en dit verduidelijkt werd in de brief van hun advocaat. Uit verzoekers' betoog dat vermeld wordt in punt 2.10. blijkt echter dat zij wel degelijk deze motivering begrijpen en er zich op verweren waardoor de doelstelling van de formele motiveringsplicht bereikt is. Bovendien merkt de Raad op dat met betrekking tot het attest van verzending van DHL, waarmee verzoekers trachten aan te tonen dat zij de stukken pas op 23 januari

2012 hebben aangekregen, door verwerende partij gemotiveerd werd dat *“opgemerkt moet worden dat een attest van verzending enkel is wat het is, een attest dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd”*, motivering die verzoekers overigens niet betwisten. Waar verzoekers ter ondersteuning van hun betoog inzake de schending van de formele motiveringsplicht nog verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 november 2011 met nummer 71 019, merkt de Raad op dat arresten van de Raad geen precedentenwaarde hebben waaromtrent de Raad in onderhavige betwisting zou dienen te motiveren (cf. RvS 28 januari 2011, nr. 6482 (c)).

Een schending van de formele motiveringsplicht kan, gelet op het voorgaande, niet worden aangenomen.

2.5. Waar verzoekers voor het overige de bestreden beslissingen op inhoudelijk vlak bekritisieren en aanvoeren dat de bestreden beslissingen *“tegen alle redelijkheid in[gaan]”*, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. [...]”

2.7. Uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er

voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Gelet op het gestelde in punt 2.8. kunnen verzoekers in onderhavige betwisting niet op dienstige wijze de schending aanvoeren van artikel 1 A van de Conventie van Genève aangezien dit de bevoegdheid van de verwerende partij overstijgt. Desbetreffend artikel heeft bovendien geen directe werking in het Belgische recht (cf. RvS 3 april 2012, nrs. 8298 (c) en 8299 (c)).

2.10. De eerste asielaanvraag van verzoekers dateert van 15 juni 2009 en werd afgesloten met arresten van de Raad van 2 februari 2012. De door verzoekers in punt 2.4. vermelde attesten waarop ze hun aandacht toespitsen in hun verzoekschrift dateren van 14 november 2011 en 17 november 2011. Zelfs indien aangenomen wordt dat verzoekers deze stukken pas daadwerkelijk ontvangen hebben op 23 januari 2012 zoals zij voorhouden, blijft nog de beoordeling in de bestreden beslissingen overeind dat ze deze stukken hadden kunnen bijbrengen tijdens de behandeling van hun eerste asielaanvraag. Blijkens de in punt 1.1. bedoelde arresten van de Raad grepen de terechtzittingen in het kader van de behandeling van verzoekers' eerste asielaanvraag plaats op 23 januari 2012. Zij vonden blijkens de aanhef van de arresten plaats nadat verzoekers een verzoek tot horen hadden ingediend. Blijkens het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 23 januari 2012 werden verzoekers gehoord en geschiedde dit met de bijstand van een Russische tolk. Verzoekers beschikten dus over de mogelijkheid om de bovenvermelde attesten waarmee verzoekers volgens hun verzoekschrift naar de desbetreffende zitting trokken, neer te leggen. Verzoekers' betoog dat hun "nieuwe stukken" niet in ontvangst werden genomen wordt niet aangetoond en blijkt alleszins niet uit het bovenvermeld proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 23 januari 2012. Verzoekers kunnen zich te dezen evenmin dienstig verschuilen achter de afwezigheid van hun raadsman ter terechtzitting. Hun uitleg waarom hun raadsman niet verschenen is, namelijk omdat het verzoek tot horen werd afgewezen, staat bovendien haaks op het feit dat de terechtzitting van 23 januari 2012 plaatsgreep naar aanleiding van het ingediende verzoek tot horen. Verzoekers kunnen uit stuk 3 gevoegd bij hun verzoekschrift niet dienstig afleiden dat hun verzoek tot horen werd afgewezen aangezien de betrokken beschikking van de Raad van 9 december 2011 verzoekers wijst op de mogelijkheid om een verzoek tot horen in te dienen. Dat zij dit verzoek ingediend hebben en dat dit ingewilligd werd blijkt uit de in punt 1.1. bedoelde arresten van de Raad.

2.11. Uit het gestelde in punt 2.10 blijkt dat de in punt 2.4. vermelde attesten waarop verzoekers hun aandacht toespitsen in hun verzoekschrift geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekers ze hadden kunnen aanbrengen. Verwerende partij komt dan ook op een niet kennelijk onredelijke en zorgvuldige wijze en met respect voor het gestelde in artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissingen tot de eindconclusie dat "de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Het enig middel is ongegrond.

2.12. Voor de volledigheid, waar verzoekers onder het kopje "vordering tot schorsing" nog de schending opwerpen van de artikelen 3, 6 en 13 EVRM dient de Raad op te merken dat artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op geschillen omtrent burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM, *Maaouia v. France* ECHR 2000-X; RvS 22 mei 2002, nr. 106.741; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat de schending van deze bepaling niet dienstig in onderhavige betwisting kan worden aangevoerd.

2.13. De Raad wijst er verder op dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet en dat aldus reeds ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen getoetst werd of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen beslissingen trof tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij ook het gestelde in artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet aan bod kwam. Blijkens de beschikking van de Raad van 9 december 2011 die verzoekers als stuk 3 voegen bij hun verzoekschrift, kwam het door verzoekers ingediende verzoekschrift tegen deze beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onontvankelijk voor bij gebrek aan een uiteenzetting van feiten en middelen. Blijkens de in punt 1.1. bedoelde arresten bleek de Raad niet tot een ander oordeel te zijn gekomen na partijen te hebben gehoord. Verzoekers kunnen zich niet dienstig beroepen op de schending van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM indien door eigen toedoen *“geen enkele beroepsinstantie tot nu toe uitgesproken (heeft) over de inhoud en het feitenrelaas van verzoekers”*. Het stond verzoekers bovendien vrij om tegen de in punt 1.1. bedoelde arresten van de Raad een cassatieberoep in te dienen bij de Raad van State. Verzoekers' uiteenzetting inzake de schending van artikel 3 EVRM wordt bovendien gekenmerkt door een bloot betoog inzake het gevaar voor hun leven en hun fysieke integriteit bij hun terugkeer naar Rusland. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, volstaat op zich niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non. De Raad ziet, gelet op verzoekers algemeen betoog inzake de schending van artikel 3 EVRM, dan ook niet in op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 3 EVRM kunnen schenden.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA